

Melinda Salisbury

De Slapende Prins

Melinda Salisbury

De Slapende Prins

Sinds haar broer Lief verdwenen is, heeft Errin het erg moeilijk. Ze moet voor haar zieke moeder zorgen en illegale kruiden en drankjes verkopen om het hoofd boven water te houden. Maar dat is nog niets in vergelijking met de dreiging die haar boven het hoofd hangt nu de wraakzuchtige Slapende Prins wakker is geworden. Er breekt oorlog uit. De mysterieuze Silas is de enige die haar wil en kan helpen. Als ook hij verdwijnt, is Errin op zichzelf aangewezen. Ze trekt het hele land door om zichzelf en haar moeder in veiligheid te brengen. Maar wat ze uiteindelijk ontdekt, doet haar wereld op zijn grondvesten schudden ...

De Slapende Prins, het tweede boek van de adembenemende historische fantasytrilogie 'De dochter van de Zondeneter', is het donkere vervolg op De vergiftigde gave. Een pageturner voor young adults.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044829983

9 789044 829983

Clavis
YOUNG ADULT

Melinda Salisbury

Eerder verscheen van Melinda Salisbury bij Clavis

De vergiftigde gave
(‘De dochter van de Zondeneter’, boek 1)

De Slapende Prins

vertaald door
MARGOT VAN HUMMEL

Voor James Field

*Omdat hij, onder andere, de kaartjes heeft geritseld
voor de première van The Cursed Child.
Bedankt, Strdier.*

Melinda Salisbury
De Slapende Prins
© 2016 Melinda Salisbury
© 2017 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Vertaling uit het Engels: Margot van Hummel
Oorspronkelijke titel: *The Sleeping Prince*
Oorspronkelijke uitgever: Scholastic Children's Books,
een imprint van Scholastic Ltd, Londen
Trefw.: alchemie, oorlog, vernietiging
NUR 285
ISBN 978 90 448 2998 3
D/2017/4124/231
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Proloog

De nachtwachter bij de Oostpoort pakte met zijn hand naar zijn keel om te krabben; hij had ineens hevige jeuk. Terwijl zijn benen het begaven en hij in elkaar zakte, zag hij zijn vingers, glibberig van het bloed en donker in de vage gloed van de lamp die de poort verlichtte. Hij was dood voor hij de grond raakte.

De golem stapte over zijn lichaam.

De tweede wachter draaide zich om, zijn lippen van elkaar om te schreeuwen, te vloeken of te smeken, en zijn zwaard geheven om het schepsel te raken. Maar hij was te laat. Er flitste iets zil-verkleurigs door de lucht en de wachter zakte in elkaar, waarna zijn bloed zich vermengde met dat van zijn collega.

De bultige, uitdrukingsloze ruimte waar het gezicht van de golem hoorde te zitten, was naar de lucht gekeerd alsof hij luisterde of rook. Hij ging de poort door en sloeg met zijn misvormde hoofd tegen de lamp, waardoor deze begon te slingeren en enge schaduwen over de dikke stenen muur wierp. Terwijl de olie eruit liep en rookte, en de vlam droop, trok de golem vanaf de poort een spoor van bloederige voetstappen door het koninklijke stadje Lortune, waar iedereen nog in diepe rust verkeerde. In zijn ene hand had hij een knuppel die even groot was als hijzelf, in zijn andere een bijl met dubbel lemnet.

Niet veel later volgde een tweede golem, en ook hij had met

zijn kromme vingers een knuppel en een bijl vast. Deze wapens moesten nog worden ingewijd.

De twee schepsels gingen verder, traag maar gestaag. Ze hadden een schommelende, verende gang die eerder deed denken aan een schip op de oceaan dan iets wat zich over land voortbewoog.

De Slapende Prins volgde in hun kielzog.

Anders dan de wanstaltige golems was de prins een ware schoonheid. Het maanlicht weerkaatste op zijn zilverwitte haren, die als een waterval over zijn rug goldden. Als het lamplicht erop scheen, blonken zijn ogen als goud, als munten, als honing. Hij was lang en slank, en hij bewoog zich met zo veel gratie voort dat iedere stap een danspas leek. In elke hand had hij een plat, gebogen zwaard, waarvan de gouden gevesten versierd waren met symbolen van een lang verdwenen wereld. Hij was echter niet van plan ze vannacht te gebruiken of zichzelf met bloed te bevleken. Als alles verliep zoals hij verwachtte, zou dat niet nodig zijn. Vannacht waren de zwaarden vooral bedoeld voor het effect, zodat iemand die toevallig wakker was – een oud vrouwtje dat niet kon slapen van pijn of een jongetje dat was ontwaakt uit een enge droom – misschien door het raam naar buiten keek en getuige was van zijn grootsheid als hij door hun stadje liep. Hij wilde worden gezien – niet door iedereen, nog niet, maar zeker door een paar mensen. Hij wilde dat er geruchten de ronde deden hoe hij ongehinderd de stad in was gelopen en die had veroverd. Hoe hij met slechts twee golems het stadje Lortune en zijn kasteel was binnengevallen zonder bloed te vergieten, behalve dan van degenen die ervoor betaald werden Lortune tegen een vijandelijke inval te beschermen. Hij wilde dat de stadsbewoners

heimelijk fluisterden hoe koninklijk hij er had uitgezien toen hij langs hun huis was geslenterd. Hij wilde dat ze niet vergaten dat hij hen allemaal in hun slaap had kunnen ombrengen, maar dat niet had gedaan. Dat hij hen had gespaard. Zijn volk.

Hij wilde dat zijn nieuwe onderdanen een goede indruk van hem hadden. Uiteindelijk tenminste. Zijn vader had hem verteld dat er twee manieren waren om te regeren: door angst te zaaien of door geliefd te zijn. Hij kon niet verwachten dat de Lormerianen hem hoog achtten, nog niet, maar hij kon er wel voor zorgen dat ze bang voor hem waren. Dat was geen enkel probleem.

Hij volgde zijn golems door de stille straten en keek daarbij met een kritische blik naar de zandwegen en straten, en naar de bouwsels die zich opeengepakt in de schaduw van het kasteel bevonden. Ze waren klein en smerig en hadden meer weg van bijgebouwtjes dan van huizen en winkels van welvarende kooplieden in de hoofdstad van het land.

Toen hij bij een paar huizen naar binnen keek en hun praktische inrichting en saaie interieur zag, krulden zijn lippen zich van afschuw. Hij keek omhoog naar het kasteel van Lormere, een groot, vierkant bolwerk met vier torens. Het was er donker omdat alle bewoners sliepen. Lelijk, net als de rest van het stadje. Maar altijd nog beter dan helemaal geen kasteel ...

Bij de Waterpoort, ondanks de aanstelling van extra wachters door de nieuwe koning de slechtst beveiligde ingang naar het kasteel van Lormere, haalden de golems hun truc opnieuw uit. Nu werd acht wachters voorgoed het zwijgen opgelegd: vier gewapende schildwachten aan de poort en nog eens vier boven bij de kantelen. Om snel een einde aan de gevechten te maken was

de Slapende Prins ditmaal gedwongen geweest om mee te doen. Hij had zich op de mannen aan de poort gestort, terwijl zijn monsters om zich heen sloegen en uitvielen naar de boogschutters die zich op de muren ruim zes meter boven hen bevonden. De pijlen waren afgeketst op de huiden van klei van de golems. Als ze al beseften dat ze werden beschoten, gaven ze geen kik en bestookten ze de mannen tot ze vielen en hun schedels tegen de grond te pletter sloegen.

Er zat bloed op de goudkleurige tuniek van de Slapende Prins. Hij ging er met zijn vinger over, waardoor hij het verder over het fluweel uitsmeerde. Zijn gezicht betrok, en in een reactie op zijn bui zwaaiden de golems geërgerd en stampvoetend met hun knotsen. Hij stapte hen statig voorbij en schreed over het pad dat via de bijgebouwen dwars door de moestuinen naar het kasteel leidde, dat voor hem opdoemde.

Onverwachts sneed het geluid van een hoorn door de lucht. De Slapende Prins draaide zich met een ruk om in de richting van de Waterpoort en begon te rennen, de golems dreunend achter zich aan. Op de grond blies een bleke wachter, die minder dood was dan hij had moeten zijn, verwoed op een hoorn. Zijn ogen puilden uit bij elke ademstoot. De Slapende Prins plantte een van zijn zwaarden in de borst van de man, waardoor diens hart stopte, gevolgd door de hoorn.

Maar het was te laat. Toen de Slapende Prins terugkeerde naar het kasteel, zag hij licht achter de ramen die eerst donker waren geweest. Hij hoorde nieuwe hoorns alarm blazen, hoorde mannen roepen en hij zuchtte. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde daar een vel perkament uit en iets om mee te schrijven. Naderkend krabbelde hij er een paar woorden op en scheurde vervol-

gens het vel in tweeën. Hij wenkte de golems, die ieder een hand uitstaken zodat hij de stukken perkament in hun handpalm kon leggen. Even bleven ze daar liggen. Toen werden de handen van klei vloeibaar en verdwenen de stukken in de massa tot ze niet meer te zien waren. De kreten werden steeds luider en klonken steeds dichterbij, en zovende pijlen begonnen de lucht te door-klieven.

De Slapende Prins zuchtte. Vervolgens liep hij met zijn golems stilletjes in de richting van alle tumult. De Slapende Prins zwaaide met zijn zwaard en glimlachte.

In de Grote Zaal van het kasteel keek de koning van Lormere wantrouwend naar de Slapende Prins. Hij had een lichtgele kniebroek aan en een bloezend hemd, en zijn veters waren slordig gestrikt. Met zijn hoofd nieuwsgierig schuin keek de Slapende Prins op zijn beurt zijn tegenstander aan. Zijn eigen kleren waren inmiddels gescheurd en zaten vol rode vlekken, en tussen zijn prachtige haren bevond zich geronnen bloed. Zijn ogen, die strak op de koning waren gericht, schoten vuur in zijn met bloed bespatte gezicht. Achter hem lagen de lichamen opgestapeld: soldaten en wachters en hier en daar een bediende die zo dom was geweest een poging te wagen zijn koning te verdedigen. Ze lagen verspreid over de stenen vloer als kapot speelgoed. De Slapende Prins had een spoor van lijken getrokken, die samen een dodenpad vormden, beginnend bij de Waterpoort en zo via de tuinen en gangen hierheen, waar de strijd een hoogtepunt zou bereiken.

Aan de andere kant van de Grote Zaal, bij de deur naar de koninklijke zonnekamer, lag een van de golems lusteloos op de

grond. Zijn arm was eraf gehakt door een strijder die het geluk had dat daardoor zijn herstellend vermogen was verzwakt, zodat een tweede wachter de kans kreeg hem te onthoofden. De ironie van het geval wilde dat het hoofd als een laatste daad van vergelding op zijn vernietiger terecht was gekomen en hem had verpletterd. De tweede golem stond in de deuropening van de Grote Zaal in afwachting van de laatste wachters die nog niet aan de strijd hadden deelgenomen.

Die waren er niet.

De koning hield iets in zijn handen: een metalen schijfje aan een ketting, waarmee hij naar de Slapende Prins zwaaide alsof het een geschenk was. De Slapende Prins glimlachte goedig.

‘Misschien kunnen we praten,’ zei de koning ernstig. Hij was bleek en de donkere krullen die zijn gezicht omlijstten, staken alle kanten uit.

‘Er valt niets te praten, Merek van Lormere,’ zei de Slapende Prins, en zijn ritmische, kalme stem vormde een schrill contrast met zijn bezeten glimlach. ‘Uw mensen zijn allemaal dood. Uw kasteel en koninkrijk zijn van mij. De enige woorden die ik van u wil horen, zijn uw smeekbeden om genade.’

Mereks donkere ogen flitsten. ‘Die zult u niet horen, dat verzeker ik u,’ zei hij. ‘Ik zal niet smekend ten onder gaan.’ Toen haalde hij uit.

De Slapende Prins deed een stap opzij en bracht een van zijn zwaarden omhoog, liet het een boog door de lucht beschrijven en plantte het in de onbeschermd borst van de nieuwe koning van Lormere.

Verrast slaakte koning Merek een zachte kreet en hij keek de Slapende Prins onschuldig en vol ongeloof aan. Toen sloten die-

zelfde ogen zich en zakte hij op de vloer in elkaar. De Slapende Prins keek toe met een ondoorgrondelijke blik.

Hij stapte over het lichaam van de koning, liep naar de andere kant van de zaal en klom het trapje naar het podium op. Achter de lange houten tafel hing het wapen van het Huis Belmis, een schild rijkelijk versierd met drie gouden zonnen en drie zilveren manen tegen een bloedrode achtergrond. Verachtelijk snuivend trok hij het schild naar beneden en liep eroverheen naar de hoge gebeeldhouwde stoel die in het midden van de tafel stond. Hij liet zich erin vallen en ging met zijn vinger over het houtsnijwerk, waarna zijn lippen opnieuw krulden. Goedkoop, kneuterig handwerk. Hij verdiende beter.

En nu Lormere van hem was, zou hij dat krijgen ook.

Deel 1

1

Ik hou mijn ogen strak op de deur voor me gericht als ik naderbij kom, niet op de soldaten die aan weerskanten ervan staan, en ik doe mijn uiterste best er wat verveeld uit te zien, wat afwezig zelfs. Niets bijzonders dus, niets wat de moeite waard is aandacht aan te besteden. Gewoon een dorpsbewoner die naar de vergadering gaat. Tot mijn enorme opluchting keuren ze me niet eens een blik waardig als ik vanuit de motregen het Gerechtsgebouw in loop en terwijl ik hen passeer, adem ik langzaam uit, waardoor mijn spanning iets afneemt.

Binnen is het al niet veel warmer en ik trek mijn cape strakker om me heen als ik naar de zaal loop waar Unwin Chanse, de zelfbenoemde rechter van Almwyk, ons bijpraat over het laatste nieuws van de Raad van Tregellië. Het regenwater druipt van mijn haar en langs mijn neus als ik naar de rijen houten banken en stoelen kijk die voor het podium voor in de zaal staan opgesteld. Het zijn veel te veel zitplaatsen voor de overgebleven dorpelingen. Hoewel we maar met weinigen zijn, stinkt het en ik haal mijn neus op: ongewassen lijven, natte wol, leer, metaal en angst zorgen samen voor een onfrisse geur. Zo ruikt wanhoop dus.

Degenen van ons die zich nog aan het leven vastklampen, bibberen en zijn nat. Een bijtende kou en herfstregen hebben zich via onze dunne, versleten kleding een weg naar onze huid gebaand

en het lijkt of ze daar de hele winter zullen blijven. De soldaten, die keurig naast elkaar tegen de muren staan, zijn daarentegen kurkdroog. In hun dikke groene wollen tunieken en stevige leren kniebroeken lijken ze niets te lijden te hebben. Ze laten hun ogen oplettend door de ruimte glijden.

Er klinkt wat gebakkelei achter me en ik draai me nog net op tijd om om te zien hoe ze een man tegenhouden, hem tegen de muur drukken en grondig fouilleren om hem vervolgens te laten gaan. Terwijl ik mijn hoofd afwend en doe of ik niets gezien heb, stijgt de hitte naar mijn gezicht.

Met mijn hoofd weer tussen mijn schouders sluip ik stilletjes langs de achterste rij, waar ik op een bank ga zitten, een meter of twee van mijn dichtstbijzijnde buur vandaan. Ze broemt wat, misschien een groet, al is een waarschuwing waarschijnlijker. Ze doet haar hand omhoog en raakt een amulet aan die aan een leren koord om haar nek hangt. Vanuit mijn ooghoek werp ik er een vluchtige blik op en zie het gouden schijfje tussen haar knoestige vingers glinsteren, waarna ze de amulet in haar cape wegsteekt. Ik weet wat het ding is, al betwijfel ik of het echt van goud is. Als het echt goud zou zijn, had iemand het allang van haar nek gegrist – mijn hemel, als het echt goud zou zijn, had ik het misschien wel van haar nek gegrist. Als het goud was, zou het tenminste iets waard zijn geweest.

Mijn vriend Silas moest lachen toen ik hem vertelde dat de dorpelingen amuletten dragen om zich tegen de Slapende Prins te verdedigen. Ik had meegelachen, al vond ik het, gezien de omstandigheden, stiekem niet eens zo vreemd om vertrouwen te stellen in mysterieuze magie. Naast vrijwel elke deur en elk raam in het dorp hingen halvemanen, gemaakt van brooddeeg;

medaillons met daarop drie gegraveerde gouden sterren waren in kragen gestopt. De Slapende Prins is omgeven door magie, geheimzinnigheid en bijgeloof. Als ik eerlijk ben, snap ik best waarom het niet zo gek is te proberen terug te vechten met magie, geheimzinnigheid en bijgeloof. Maar diep in mijn hart weet ik dat als hij van plan is om te komen, goedkope blikken hanger-tjes hem niet zullen weerhouden, hoeveel het er ook zijn. Geen drempels met zout of hulstbessen en eikentakken boven ramen en deuren zullen hem belemmeren als hij besluit Tregellië in te nemen. Als een kasteel vol wachters hem niet kon tegenhouden, dan kunnen een metalen schijfje en wat groen dat zeker niet.

Vóór zijn terugkeer zou nauwelijks iemand in Tregellië in zo iets absurds hebben geloofd. Dat is niet Tregelliaans. Hier en daar kwam je weleens een excentriekeling tegen die nog in de legende van Koning Hulst en Koning Eik geloofde en die zijn gezicht en lichaam elke zonnewende rood kleurde met bessensap, maar dat was slechts een enkeling. Wij zijn geen Lormerianen met hun tempels en levende godinnen en hun enge koninklijke familie. Wij zijn mensen van de wetenschap, mensen van de rede. Of althans, dat dacht ik. Ik denk dat het moeilijk is aan de kant van de rede te blijven als een vijfhonderd jaar oud sprookje tot leven komt en in het buurland het kasteel verwoest en de mensen afmaakt.

Lief zijn, anders komt de Brenger en zal de Slapende Prins je hart opeten, werd meisjes in Tremayne verteld. Hij was een monster uit een sprookje, een verhaal om ons te laten gehoorzamen, een vertelling, bedoeld als waarschuwing tegen hebzucht en alleenheerschappij. We hadden er nooit aan gedacht dat hij weleens wakker zou kunnen worden. We waren vergeten dat hij echt bestond.

Ik wend mijn hoofd af van de vrouw en maak een opsomming van de mensen die nog in Almwyk zijn. Per ongeluk vang ik daarbij de blik op van een van de soldaten. Hij knikt naar me, waardoor het altijd aanwezige beklemmende gevoel op mijn borst nog toeneemt. Met een kort knikje terug verbreek ik het oogcontact en ik probeer kalm te blijven en niet toe te geven aan de verleiding even tegen mijn zak te kloppen om te voelen of het flesje er nog in zit.

Ik ben absoluut niet in de wieg gelegd om kruidenmiddeltjes te smokkelen. Ondanks het feit dat ik geen mens ben tegengekomen, laat staan dat ik iemand dicht genoeg bij me in de buurt heb gelaten om mijn zakken te rollen, heb ik op weg hierheen minstens zes keer gecontroleerd of ik het flesje nog bij me had. Maar anderzijds, je kunt in Almwyk niet voorzichtig genoeg zijn.

Over het algemeen is Almwyk niet het soort dorp waar je vriendschappelijk met je burens omgaat. Vraag je hier om hulp of toon je je van je zwakke kant, dan word je zo goed als zeker uitgelachen. Als je geluk hebt tenminste. Heb je pech en roep je op het verkeerde moment de hulp van de verkeerde persoon in, dan zou je weleens een mes tussen je ribben kunnen krijgen. Vóór de komst van de soldaten was het niet vreemd dat iemand het bos mee in of uit gesleept werd, en dan deden we allemaal of we niets zagen. Je leert hier snel de andere kant uit kijken.

De vervallen huisjes die samen Almwyk vormen, bieden onderdak aan wanhopigen en verdoemden: aan hen die hun huis en haard in andere delen van Tregellië zijn kwijtgeraakt door vergrijpen die ze nooit, maar dan ook nooit zullen toegeven. Er wordt altijd gezegd dat mensen in tijden van nood, zoals bij oorlog en ziekte, tot elkaar komen, elkaar helpen. Maar niet in

Almwyk. Naarmate de oorlog langzaam dichterbij komt, trekken steeds meer mensen weg en storten degenen die overblijven zich op hun huizen en halen eruit wat ze kunnen gebruiken. Ik durf te wedden dat het slechts een kwestie van tijd zal zijn voor die aasgieren zich niet meer door bewoners laten tegenhouden, en dat hun instinct om te pakken wat ze pakken kunnen om het overleven makkelijker te maken sterker is dan de elementaire beschaving. Zelfs nu ik de ruimte rondkijk en zie wie er overblijft, zie wie waarschijnlijk de grootste bedreiging gaat vormen.

Ik vind het soms leuk om dit spel te spelen, om de vergripen te raden van de mensen die hier nog steeds zijn. De zwaarste criminelen – de moordenaars en zo – verdwenen in het niets toen de soldaten kwamen, waardoor het mindere uitschot – degenen met schulden, de zatlappen, verslaafden, gokkers en oplichters – overbleef. De armen en de zielenpoten. Degenen die wel moeten blijven omdat ze nergens anders heen kunnen.

Dit is geen plek waar mensen naartoe komen om te leven, dit is een plek waar mensen naartoe komen om weg te kwijnen.

Ik bal mijn vuisten onder mijn gerafelde cape en zie hoe mijn bevroren adem in de lucht blijft hangen als ik uitadem, zich dan verspreidt en zich mengt met die van een ander en zo bijdraagt aan de bedomptheid in de ruimte. De dikke ramen zijn met rijp bedekt en ik haat de gedachte dat ik de lucht inadem die mijn burens eerder hebben ingeademd, ik haat de gedachte dat zelfs de lucht die ik inadem tweedehands of zelfs gestolen is. Ik haal dan ook amper adem.

De mensen zitten verspreid in de zaal, zoals de laatste rozijnen in een kleverige plumpudding, en op het eerste gezicht lijkt het dat iedereen die zou komen er ook is. Dan komt Unwin Chanse

– ongetwijfeld de merkwaardigste rechter van het rijk – met grote passen, zijn borst vooruit, de zaal in en laat zijn blik over de gezichten glijden. Als zijn ogen op mij neerkomen, glimlacht hij ter begroeting en ik krijg kippenvel als zijn lach langzaam overgaat in een bezorgde frons, of een karikatuur daarvan. Hij ziet er zo bezweet uit dat het me verbaast dat de frons niet van zijn gezicht af glijdt.

Hij wordt geflankeerd door de twee bars uitzijende soldaten in hun groene tuniek die bij de buitendeur stonden. Ze worden, vreemd genoeg, vergezeld door hun bevelhebber, die een rode sjerp over zijn tonvormige buik draagt. Als na hen nog zes soldaten komen, die vervolgens aan de zijkant van de zaal gaan staan, wordt de sfeer gespannen.

Ik ben nu op elk gevaar bedacht en zit onmiddellijk rechtop, en iedereen bij mij in de buurt doet hetzelfde. Zelfs de vrouw die naar me bromde toen ik ging zitten, schiet vanuit haar ineengezakte houding overeind en kijkt met een woeste blik naar Unwin. Als mijn handen naar mijn riem glijden om te voelen of mijn mes er nog zit, zie ik ook andere handen naar laarzen en tailles gaan. We willen ons er allemaal van verzekeren dat we gewapend zijn.

Waar deze vergadering ook over gaat, het is duidelijk dat Unwin verwacht dat het nieuws slecht zal vallen. De moed zinkt me dan ook in de schoenen omdat er op dit moment waarschijnlijk maar één ding is dat hij kan zeggen waardoor we opstandig zouden kunnen worden. Ik heb het gevoel dat de al schrale lucht in mijn keel indikt.

Unwin Chanse kijkt nog een keer de zaal rond, neemt ons allemaal op en drukt dan zijn handen op elkaar. 'Ik heb nieuws van de Raad in Tressalyn,' zegt hij. 'En het is geen goed nieuws.'

Drie nachten geleden hebben de golems van de Slapende Prins een aanval uitgevoerd op de Lormeriaanse stad Haga. Ze hebben daar de twee tempels verwoest en wederom zijn er geen overlevenden. Ze hebben iedereen afgeslacht die weigerde voor hen door de knieën te gaan, zo'n vierhonderd man in totaal. Deze aanval volgt op de plundering van de tempels in Monkham en Lortune, waardoor zijn leger zich nu op amper zeventig kilometer van de grens tussen ons en Lormere bevindt. Uitgaande van dit patroon verwacht de Raad dat hij verder zal optrekken naar Chargate.'

Bij deze woorden kijkt iedereen met opgetrokken wenkbrauwen zijn buurman aan en begint te mompelen. In één klap zijn alle kleine ruzies en generatieoude vetes vergeten. Ik kijk niemand aan. In plaats daarvan klem ik mijn vingers om de greep van mijn mes en haal diep adem. Chargate ligt aan de andere kant van het bos en grenst aan Almwyk, maar dan aan Lormeriaanse kant. Dat betekent dat de golems nog maar een paar uur van ons vandaan zitten, aan de andere kant van het woud.

Unwin schraapt zijn keel en het gefluister sterft weg. 'De Raad besluit het bericht dat zijn pogingen om met de Slapende Prins te onderhandelen op niets zijn uitgelopen. Hij heeft ronduit geweigerd om een vredesverdrag met Tregellië te tekenen en heeft niet ontkend dat hij van plan is om binnen te vallen.' Zijn blik schiet even in de richting van de bevelhebber, die zelfgenoegzaam glimlacht en vluchtig een van de andere soldaten aankijkt. Dat zet me aan het denken over hoeveel Unwin in werkelijkheid weet van hetgeen hij verkondigt en wat hem is opgedragen te vertellen. 'Vanwege deze situatie,' gaat Unwin verder, 'is de Raad in spoedberaad bijeengekomen en heeft unaniem besloten dat ons

geen andere keus overblijft dan in Tregellië de oorlogstoestand uit te roepen.'

Theatraal last hij een korte pauze in, alsof hij verwacht dat we gaan protesteren. Maar we zeggen en doen niets, en we blijven zwijgend en met een stalen gezicht zitten. We bewaren onze reacties tot hij bij de kern van de zaak komt, het deel dat ons allemaal aangaat en dat in een zaal, waarin wij in de minderheid zijn, de aanwezigheid rechtvaardigt van vijftien pas gerekruteerde soldaten van het Tregelliaanse keurkorps.

In dat besef gaat hij verder. 'Afgelopen nacht heeft het Tregelliaanse leger de grens afgesloten vanaf de rivier de Aurmere tot aan de rotsen van Tressamere. Het Oostwoud inbegrepen.' Hij zwijgt even en de hele wereld beperkt zich nu tot deze zaal, tot deze woorden. *Zeg het niet.* Ik concentreer me met alle macht. *Zeg het niet.*

'Alle handel en verkeer tussen hier en Lormere is vanaf nu verboden. De grens is gesloten. Iedereen die die probeert over te steken en wordt betrapt, wordt zonder waarschuwing neergeschoten.'

We houden als één man onze adem in en trekken alle lucht uit de zaal.

'Gezien zijn strategische ligging is het dorp gevorderd als kampement en uitvalsbasis voor het garnizoen, dat belast is met de grensbewaking. Almwyk moet worden geëvacueerd. Onmiddellijk.'

Nee. De aanwezigen in de zaal hebben maar een fractie van een seconde nodig om het nieuws tot zich door te laten dringen.

Dan breekt de hel los.